

[Dorte Bennedsen]

nisteren ønsker, nemlig en voldsom centralisering. Hvis vi skal sikre opfyldelsen af folkeskolens behov for lærere uddannet inden for de forskellige områder, må fordelingen af linjefag ske centralt fra direktoratet, ellers risikerer vi, at det stort set bliver de samme linjefag, der udbydes rundt omkring i landet, og at en række fag glider ud, eller at behovet for lærere på det pågældende område i hvert fald ikke dækkes. Det kan næppe være i overensstemmelse med ministerens holdning, at noget sådant skal ske helt centralt som diktat fra direktoratet.

Tinning (VS):

Hvis jeg nu var af den mening, at undervisningsministeren lider af snigende svindsot, så kunne jeg selvfølgelig gribe fat i min økse og kappé hovedet af undervisningsministeren og sige, at jeg gerne ville hjælpe til med en pæn begravelse, og så kunne jeg stille mig op her bagefter og sige, at nu havde jeg sandelig foregrebet en udmarvende dødskamp.

Det kunne ikke falde mig ind, jeg fører ikke den politik, hverken over for undervisningsministre eller over for nogen andre. Undervisningsministeren fører heller ikke en sådan politik over for kolleger herinde, men åbenbart over for seminarier, over for læreruddannelsen.

Derudover synes jeg, at det stadig må være sådan, at hvis man skal blive ved med at bruge den faldende ansøgetilgang til seminarierne, så må vi prøve at diskutere, hvordan det kan være, at den er der, og svaret ligger ret ligefor. Når der har været en afsvækket tilgang til seminarierne, hænger det først og fremmest sammen med, at jobbet som folkeskolelærer er blevet betydelig hårdere, og at udsigten til at fungere som folkeskolelærer er blevet betydelig mindre tillokkende. Det er den ene ting. Den anden ting er selvfølgelig, at den almindelige uro omkring seminarierne har holdt nogle unge væk.

Det er vigtigt at holde fast i den sammenhæng, for det betyder, at hvis man vil gøre noget ved den afsvækkede tilgang og ikke bare bruge den som argument for at få skåret ned, så man kan komme igennem med nogle af sine ambitioner om nedskæringer i det hele taget, kunne man sige: ja men så lad os lave nogle af disse standardforbedringer. Og

stadig væk handler det jo om f.eks. at lave en forskydning, så lærerne får mere tid til at tage sig af det stigende antal sociale problemer, der er i folkeskolen. Med forbedrede arbejdsvilkår, med den mere tid, var der såmænd også nok nogle flere, der godt ville være folkeskolelærere.

Fødselstallet har jeg allerede snakket om en hel del gange, så jeg skal gøre det meget kort, men det gælder jo stadig væk, at hvis det ikke var sådan, at regeringen partout vil føre en børnefjendsk politik, kunne det også være, at der skete noget med dette fødselstal. Endelig er det jo sådan, hvis man skal tro undervisningsministeren, at nu lever vi i et samfund, hvor vi ikke skal til at arbejde mindre, vi skal tværtimod til at arbejde mere, og så må vi vel forudse en arbejdstid på 45 timer inden så forfærdelig længe.

Vedrørende det med, at det især er det offentlige og ikke mindst undervisningsministeriet, som har generet de små samfund, skal jeg ikke bevæge mig ud i en større principiel diskussion, men bare sige helt enkelt, at det med, at når der er nedgangstider, lukker de små, og når der er opgangstider, udvider de store, er jo ikke noget, der er specielt for det uddannelsespolitiske område, det er tværtimod et af de grundlæggende træk ved det kapitalistiske system, vi har. Det gælder, når man kigger på økonomi i al almindelighed, og det gælder da også noget af det uddannelsespolitiske. Der er nogle muligheder begge steder for at gøre noget ved det, og det, jeg sagde, var, at selvfølgelig kan man gøre noget ved en skæv befolkningsfordeling på den måde, at man siger: nu jager vi nogle stykker herfra over i den anden ende af eller et stykke ud på Sjælland, til Haslev eller Holbæk eller andre steder. Men man kunne også sige: lad os lave en overordnet fysisk planlægning for udviklingen af landet, som sikrer, at de dér områder kan overleve. Det vil sige, at man ikke alene skal bevare uddannelsesinstitutioner, men også en lang række andre faciliteter, som gør det muligt for folk at leve et ordentligt liv i disse områder. Hvordan skal man f.eks. skære ned på bibliotekerne med den ene hånd og så med den anden hånd bevare seminarierne for at bevare lokalområderne? Sådanne nedskæringer er da også med til, som undervisningsministeren udtrykker det, at genere landsbyerne.